

Thalhiser: Jeg vilde blot udtale, at jeg anseer det for nødvendigt, at der med Hensyn til dette Slags Forseelser drages en an-Grænde mellem, hvad der er strengt privat, og hvad der er offentlig. Paatale undergivet; den Paragraph, som jeg har tilladt mig at udhæve, henviser netop til privat Afgjørelse Sager, hvorunder der kan indbefattes mange, som vistnok burde paatales af det Offentlige. Under Forudsætning af Landpolitiets snarlige Ordning ønskede jeg derfor, at den Bestemmelse i Paragraphen, som siger, at kun, naar den Fornærmende under en af ham anlagt Sag derpaa gjør Paastand, bliver den, som har overskaldet ham med Hug og Slag, at straffe, maatte forandres saaledes, at Ordene „af ham“ udgaae. (Rieger: Der er jo ikke stillet noget Endringsforslag i den Retning). Ganste vist er der jo ikke stillet noget saadant, og jeg har heller ikke for langt Afstemning over den af mig ønskede Udeladelse; jeg har kun villet henlede Udvalgets Opmærksomhed paa dette Punkt. Naar den omhandlede Paragraph kun talte om Hug eller Slag, bibragte under saadanne Omstændigheder, hvor Flere vare tilstede, s. Ex. i et Værtshuus, saa kunde det maaskee forsvares, at den Fornærmende, naar han ikke var særdeles forslaaet, gav Afkald paa videre Retsforfølgelse ved at afgjøre Sagen privat; men man maa lægge Mærke til, at slige Overskald ligesaa godt kunne skee paa offentlig Gade, paa alfar Wei, og da forekommer det mig ikke at være nogen privat Sag, selv om den Overskaldne kunde ønske at afgjøre den i Mindelighed. Et saadant Overskald paa alfar Wei kan ramme en stærk Person med stærke Nerver, og da er Ulykken ganste vist ikke saa stor; men det kan ogsaa afføde komme stor Skade og store Ulemper, idet det kan ramme Fruentimmer eller svagelige Folk, og Offentligheden bør derfor vist under ingen Omstændigheder lade slige Sager blive behandlede og betragtede efter de Overskaldnes For-godtbefindende, altsaa som private Sager. Jeg fremhæver dette saameget mere, som det ikke er saa sjældent at der paa Landet findes Slagsbrødre, som uden videre Anledning hypp Klammeri og uden foregaaende Fornærmelser trænge ind paa fredelige Veisfarende, gribe dem i Brystet, kaste dem omkuld o. s. v., Noget, hvorpaa

jeg har oplevet ikke saa faa Exemplarer. Jeg har levet meget paa Landet og i Egne, som ligge langt borte fra Politivirigheden, og det er i Henhold til den Erfaring, som jeg der har indvundet i den omhandlede Retning, at jeg finder Anledning til at henlede det ærede Udvalgs Opmærksomhed paa, om ikke denne Paragraph kunne forandres saaledes, som af mig er antydet.

Hafs: Jeg vil kun henvende en Bemærkning til det ærede Mindretal, som har saa meget mod 20de Capitel om Dueller, en Betegnelse, som jeg isøvrigt ønskede ombyttet med Tvekamp. Tvekamp og Holmgang have været gode nordiske Skikke, og det er Synd, at de ere faldne bort, eller at de dog kun bruges af Militaire, saa om disse skulde være en Undtagelse fra alle Andre. Det har derfor glædet mig at see, at man i Straffelovbogen forudsætter, at Tvekamp ogsaa kan finde Sted mellem civile Folk; kun var det ønskeligt, men maaskee hører det hjemme i en civil Lovbog, at det nærmere var blevet bestemt, hvilke Regler der derved skal iagttages. Det finder jeg er en Mangel; dog skal jeg afholde mig fra at komme dybere ind paa Sagen, da jeg er bange for at løbe sur i de mange forskjellige Lovbøger, som man skal tage Hensyn til. Et æret Medlem af Mindretallet havde meget imod Tvekamp, fordi — saaledes forstod jeg ham i det Mindste — den skulde føres med blanke Vaaden, hvad enten det nu skulde være med Synaale, Saxe, Knive eller Sabler, og ikke med Næverne; men jeg troer dog nok, at man kunde holde Holmgang med Næverne, naar kun isøvrigt Alt gik til som ellers, naar der blev affluffet en Plads, og Vidner vare tilstede o. s. v.; det kunde vistnok godt lade sig gjøre efter det Forslag, der foreligger her.

Ordføreren: Jeg troer, at den ærede sjbste Tale er meget stillet til at tale med om Duel, thi kjender han end ikke til andre Systemer og Lovbøger, veed han vistnok god Vefsted om Herens Lovbog. Det forekommer mig ibetmindste, at der virkelig i de oftere fremsatte Bemærkninger beelviis var noget Rigtigt. Udvalget kan nemlig ikke dele Mindretallets Anskuelse om, at det gaar an, at lade Capitlet om Duel udgaae af Straffe-